

הפעם לא עמד לו היגיון זה. הוא תימרן את עצמו לעמדה אומללה. תחילה הצהיר חגיגית שאייאשר להימנע - הוא יצביע או בעד או נגד. לאחר מכן התפרסמה ידיעה מרעושה שהוא מתכוון להימנע, ושי יהיה ביכלל באמריקה ביום ההצבעה. כאשר עורר הדבר גיחות כללי, לא נותרה לו ברירה אלא להצביע נגד.

היה זה המיבחן - והוא נחל בו כישלון חרוץ.

נסתבר, כי איש אינו עומד מאחוריו: כימעט כל אנשי רפ"י נטשו אותו. הגרעין של רפ"י עבר אל שימעון פרס וגד יעקובי, שהם שותפים לשילטון. יצחק נבון החליק לכת והפך חסיד נלהב של ההסדר. אפילו מתילדה גו ודויד קורן, שהיו מאחורוני הנאמנים, הצביעו בעד. עם דיון הלך רק גושא-כליו הוותיק, מרדכי בן-פורת, שהוא הסאנשו פאנסה שלו; ועמוס הדר, ח"כ טרי שניסה להתחמק, אך בסופו של דבר הצביע עם דיון, מפני שלא היה נעים לו לבגוד בחברו מנהלל.

הסיכום: הכוח הפוליטי שנותר דיון הוא אפס. מהיום אין עוד ערך לאימוני.

לא היה בפרישה זו שום היגיון, מפני שלא היה לדיון לאן ללכת. לא היה לו חשק לעבור לליכוד - והליכוד אינו רוצה בו. כי כאשר ניסה איכשהו לנמק את עמדתו נגד ההסדר החלקי, למרות שהוא עצמו הציע אותו לפני מסלת ה-6 באוקטובר, הוא הסתבר בהנמקה מוזה. לדבריו, הוא רוצה בהסדר בירומני בגולן, תוך שיתוף ברית המועצות. הסדר כזה פירושו, כמובן, פירוק ישובים ברמה. בכך שרף דיון גם את הגשרים אל אנשי ישראל השלמה.

אולי קיווה דיון לרנע דרמאטי אחרון - גירושו החגיגי ממיסלגת העבודה. אולם צמרת המיסלגה נהגה כמו הסאדיסט בבד"י הזה, המסרב להכות את המאזוכיסט. היא עברה על ההצבעה לסדר-היום.

היתה זו הפגנה של זיקזוק, שי השפידה את דיון עד עפר.

החביב העוני: נסך

ראה כי דיון התייאש סופית מן הי תחביב הפוליטי, והחליט להתמסר לי תחביב השני שלו - הכסף.

השבוע נודעו פרטים מדהימים על עסקיו המיסחריים של דיון - פרטים שכמעט דאיאמוני.

מסתבר, כי דיון מקבל 4500 דולר עבור כל הרצאה בארצות-הברית, וכי הוא מתכוון לנאום החודש 24 הרצאות. בסך-הכל: למעלה מ-100 אלף דולר, שהם הכנסה של כ-700 אלף ל"י בחודש אחד!

הכנסה זו נקייה ממס ישראלי, מכיוון שזוהי הכנסה מעבודה הנעשית בחו"ל. זוהי הכנסה נקייה, חוקית ולבנה, במטבע זה.

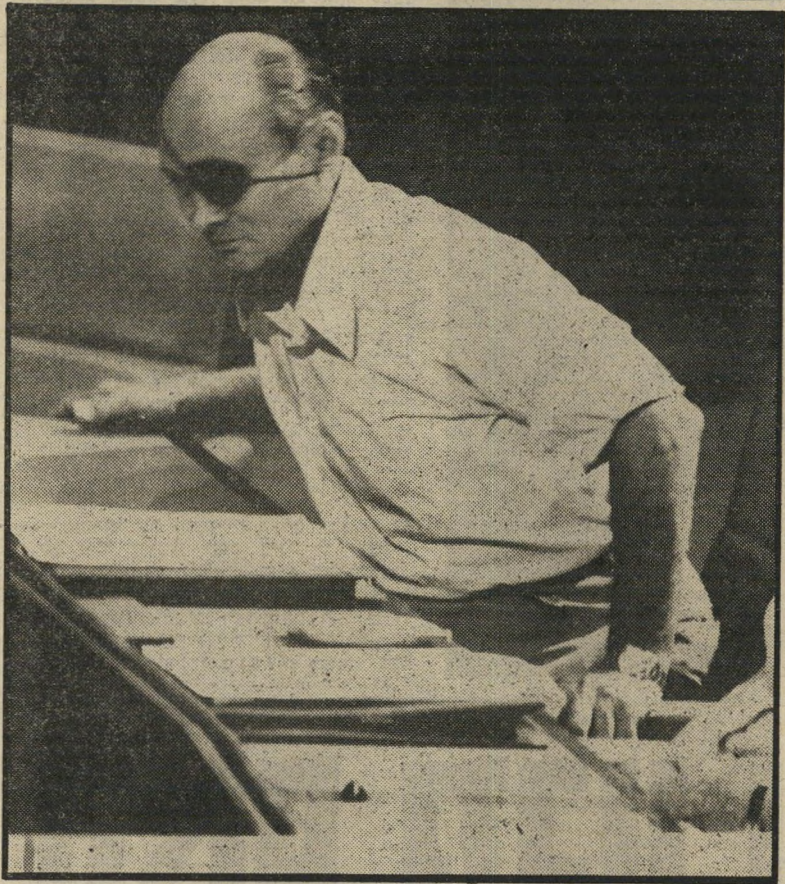
הסכום עצמו מעורר למחשבה. בארצות הברית אין כימעט אדם המקבל סכומים כאלה עבור הרצאות.

קשה מאד להעלות על הדעת, שאנדרות-יסטודנטים ישלמו, כיוון מות, סכומים אגדתיים כאלה לפני ליטיקאי זה, מה גם שזהו איש כרי שגד שירד מנכסיו הפוליטיים. מתן קבר על הדעת, כי מישהו דואג להעביר תשלומים ענקיים כאזה לדיון, כפרסית-תנחומים.

מבחינה מוסרית, מעוררת הפרשה ספיקות רבים. אם זהו תשלום רגיל עבור הרצאות רגילות - האם מותר לדיון לגבות מיליונים (במסעו הקודם ובמסעו הנוכחי) עבור הפצת דיעותיו הפוליטיות? האם המידע שהצטבר אצלו, בעיקבות תפי קירו הממלכתי, מוכה אותו בהתעשרות קלה כזו?

אולם לגבי דיון אין מקום לשאלות כאלה. אחרי שהתעשר בעבר ממיסחר בע" תיקות שרכש בצורה בלתי-חוקית, ושהיו בחזקת רכוש גנוב - מי יתרגש כעת מגביית סכומי-עתק אלה?

דיון: סוקר

ההדרדר

(ראה הודו). דיון נכשל וסולק. יצחק רבין בא במקום גולדה.

דיון לא איבד את תיקונו לגמרי. כאשר פוצץ רבין את שליחות קיסניגר במאוס 1975, קיווה דיון שתורו הגיע בכל-זאת. האמריקאים, מצידם, טרחו להעניק לדיון כבוד מירבי, והגרי קיסניגר עצמו קיבל אותו לשיחה ממושכת, באופן הפגנתי. היתה זו בלי ספק, אחת הדרכים ללחוץ על רבין.

עם חתימת ההסדר-החלקי הח"רש, מתה תיקונו זה.

ההשכלה הסוכית

דיון עצמו הרגיש בכך. לכן עשה מעשה של ייאוש: הוא הצביע נגד ההסדר, ובכך הכריז למעשה מילחמה על קיסניגר וממשלת ארצות-הברית.

הימים שקדמו להצבעה ניראו כפארודיה על מחזה ישרן.

בימים הטובים היה דיון גורם מדי-פעם למשבר, מכיון לפני הצבעות חשבות, חליפות, שהוא מצביע בעד או נגד, יוצר מתוחות, מאיים במשבר ממשלתי ומפיט לגתי - כל זה כדי ליצור סביבו אווירה של מתיחות וסקרנות, להפגין ש"בילעדיו איאפשר", ולהוכיח שיש לו כוח.

הפעם היתה זו הצגה עלובה מאוד. המתיחות היתה מעטה, ואפילו חסידי ארץ-ישראל השלמה לא האמינו ברצינות שדיון יכול להפיל את הממשלה. די היה בחישוב הקולות.

בעבר, היה לדיון די שכל כדי לא להעי מיד את כוחו במיבחן המעשי. תמיד, ברגע האחרון, קיבל את הדיון ומנע פרישה.

האפשריות. הסייאי ומנגנון-ההסברה של ארצות-הברית ניצלו ביקור זה בניסיון לשבור את התמיכה היהודית בתנועת ההתי נגדות למילחמת וייאטינאם.

אחרי שהפך גיבור לאומי ואליל תורני, המשיך דיון בניסיונותיו לשכנע את האמריקאים כי הוא-הוא האיש שלהם בירור שלים. על רקע זה מובנות הכרזותיו הסותרות, שהפכו או חלק מן הפולקלור הלאומי. כשהיה דיון אומר דבר והיפוכו, בשני נאומים שונים ביום אחד, היה האחד מכוון אל הציבור הישראלי, והשני אל אוני ממשלת וושינגטון. בציבור השתדל להופיע כגבר קשוח, נץ קיצוני. כלפי האמריקאים ביקש להופיע כיונה המחוספת לנץ. "הי גול ישראל" שתפוס את השילטון על רקע לאומני, אך ישמש בשילטון כדי להשכיח שלום.

אלא שהאמריקאים לא האמינו כדרכך לדיון, הם חשבוהו הפכפך ובקתירציני, לעומת רבין השקול והאחראי.

על כל פנים, לפי עדותו של חסנין הייכל, כבר בקיץ 1970, בעת תמסא-המתחם על הפסקת מילחמת-ההתשה, הודיע הנציג הדיפלומטי האמריקאי בקאהיר, דונאלד ברגוס, לנשיא גמאל עבדאלנאצר, כי האמריקאים יראגו להחלפת גולדה מאיר ביצחק רבין, אז שגריר ישראל בושינגטון.

דיון לא ידע על כך, כדי למצוא תן בעינו האמריקאים, הציע לפני מילחמת יום-הכיפורים לסגת מן התעלה במיסגרת הסדר-ביניים. אולם ממשלת ישראל פוצצה את היוזמה, כאשר נסתבר לה כי המצרים דורשים לפחות נוכחות צבאית סימלית בגדה המזרחית. כאשר הציע דיון להקים את העיר ימית בפיתח-הריפה, והצעתו נתן קבלה, אחרי מאבק, בצמרת מיסלגת-הע" בודה, פתח אנוואר אל-יסאדאת במילחמה

בתוך כל ההמונה של הסדר-הביניים, כימעט שנעלמה עובדה אחת, שהיתה מעין תוצאת-לוואי של המשבר: מיום הקאריירה הפוליטית של משה דיון.

לכאורה נסתיימה קאריירה זו כבר באפריל 1974, כאשר ההתקוממות הציבורית נגד המשך כהונתו של משה דיון הביאה לסילוקו מן הממשלה, וכחוצאה מכך גם לסילוק גולדה מאיר.

אולם בשנה ומחצה שחלפו מאז, עדיין השתעשע משה דיון בתיקות. תחילה סבר כי שילטונו של יצחק רבין יתמוטט במהרה, מאליו. הוא התייחס בזלזול אל רבין הסדר-הכאריזמה, והאמין כי לא יוכל להחד זיק מעמד. אל שימעון פרס התייחס דיון בזלזול רב עוד יותר, ולא האמין כי יוכל לבוא במקום רבין. הוא היה בטוח כי במרוקם או במאהר תישמע הקריאה, כמו במאי 1967: דיון לשילטון!

אולם החודשים עברו, רבין החזיק מעמד והתחוק בהדרגת, ואפילו שימעון פרס זכה בפופולריות.

התאריך הבא, שדיון תלה בו תיקונו, היה פירסום הדו"ח הסופי של ועדת אגרנט.

אין שמוץ של ספק, כי דיון ידע מראש מה יואמר בדו"ח הסופי, וכי היה לו מקורי-מידע בטוח בתוך הוועדה או בקירבתה.

ואכן, הוועדה פירסמה את הדו"ח שלה, שתיאר את דיון סופית מכל נגינה במהרה. אולם תגובת הציבור היתה כמו אחרי דו"ח-הביניים הראשון של הוועדה: דעת הקהל פשוט לא קיבלה את המסקנה. מרי הורו של דיון, דווקא משום שהיה כה טרי-חיקלכת ובלתי-היגיוני, לא שיכנע איש וי גרם תוצאה הפוכה.

אם קיווה דיון כי העבר נשכח והוא יכול להתחיל מחדש, הרי באה התקרית באוניברסיטת בר-אילן ושמה קץ לתיקונו זה. הפגנת ההורים השכולים עוררה תגובות מעורבות - אך היא סתמה את הגולל על כל אפשרות של התחדשות פולחן-דיון.

"ההורים הזועמים של בני-ברק" סיימו את הפרק שהתחיל עם "הי נשים העליונות של וינדרוור".

האיש שלנו בירושלים

חרי דעת-הקהל בישראל, פנה דיון לי כיוון אחר: בצמרת הישראלית, מאמין כמו רבים בממשלת ארצות-הברית יש השפעה רבה מאוד על בחירת ראש-ממשלה בישראל. על כן קיווה דיון לזכות בחסדי האמריקאים.

הגישה שלו היתה פשוטה. הי אמריקאים רצו בהסדר חלקי, ויין תכן כי כבוא היום ירצו גם כהפי דר מלא. הבשורה החדשה של דיון היתה: "רבין חלש. רבין לא שווה. רבין לא יוכל לתת זכם את ההסדר. דעת-הקהל בישראל לא תקבל את ההסדר ממנו. לשם כך דרוש איש חזק, בעל חזות של נץ. כרי מר: אני".

היה זה רק דף נוסף בפרק ארוך של התחנפות דיון אל האמריקאים. אחרי הקמת רפ"י, לפני מילחמת ששת-הימים, כאשר היה דיון במידבר המדיני והברי-כנסת או-פוזיציוני, הוא ניתח למסע-תעמולה עולמי לטובת המליחמה בוויאטינאם. על פי הסדר עם הפנטאגון, ששילם חלק מהוצאותיו, ערך דיון ביקור ראוותני אצל הצבא האמריקאי בוויאטינאם, הצטלם בכל הפוזות

במאי 1967, בשיא המשבר שפני מילחמת ששת-הימים, ערכו נשים הפגנה בפתח מרכז מילפגת העבודה, בתביעה למ" בות את דיון לשר-הביטחון. ההפגנות כוונו בעיקר נגד מזכירת המילפגה, גולדה מאיר, שהתנגדה למינוי המפגניות נקראו אז, בלשון העם, על-שם האופורטה, האלמנט הנהליות של וינדרוור.